

[Melchior]

støtter udenrigsministeren efter den tale, han har holdt her.

Jeg vil gerne have gratuleret socialdemokratiet til flere af de valg, det har truffet af foreløbige kandidater til EF-Parlamentet. CD, som sender sin bedste mand til EF-Parlamentet, kan kun med glæde hilse, når andre partier, ikke mindst socialdemokratiet, sender nogle af sine fremragende folk til det samme parlament. Jeg må på det skarpeste tage afstand fra, at man forsøger at genere partiet eller personer i denne anledning, men selvfølgelig kan alt fordrejes, og det er en sådan fordrejning, som bl.a. den tidligere minister Kjeld Olesen har været ude for. Jeg kan kun på CDs vegne glæde mig over, at han sammen med andre indflydelsesrige og stærke og kompetente socialdemokrater formentlig vil få sæde i Europa-Parlamentet. Jeg må gemme øvrige bemærkninger til en anden runde.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil egentlig beklage, at denne debat også tilrettelægges sådan, at den omfatter vores EF-politik. Jeg synes, at der er så mange udenrigspolitiske, så mange internationale problemer, at det er ganske umuligt at få det hele med på det kvarter, som stilles til rådighed. EF-politikken er i sig selv så omfattende og rummer så mange problemer, at man bør holde en speciel debat om EF-problemerne. Jeg har ikke mulighed for i det følgende at komme voldsomt meget ind på EF-problemerne, men vi tilkendegiver vores holdning fra SFs side ved at være deltager i et dagordensforslag, som vil blive stillet senere.

Men i øvrigt er den nuværende internationale situation præget af en meget høj grad af ustabilitet. Antallet af såkaldte brændpunkter er næsten uoverskueligt. Om Mellemøsten vil jeg i øvrigt godt indskyde, at måske er der skabt en spire af håb. Det ved jeg ikke, men det er helt klart for os, at der er to problemer, som må løses i Mellemøsten. Det er for det første problemet om den israelske stats sikkerhed, men det er for det andet det lige så store problem om palæstinenserens selvstændighed og deres mulighed for at leve deres eget liv, og hvis ikke begge disse problemer er løst, er der ikke løst noget i Mellemøsten.

Vi har også fået Iran til og dermed hele olieforsyningen. Vi har det racistiske regime i det sydlige Afrika, modsætninger mellem afrikanske stater i Østafrika, mellem staterne i Indokina, mellem Vietnam og Kina, sydafrikanske trusler mod Angola, skærpede diktatorsystemer i Latinamerika og tiltagende kriser mellem dem, på det sidste mellem Chile og Argentina.

Samtidig øges den internationale kaprustning og stormagternes forsøg på at få greb om den øvrige verden. Forholdet mellem Sovjet og USA er stadig præget af koldkrigstendenser, og forholdet mellem Sovjet og Kina er yderst forbitret. Endelig uddybes opdelingen i blokke med NATO og EF på den ene side og Warszawapagt og Comecon på den anden. Nogle af disse mange konflikter er formodentlig mere eller mindre uundgåelige, og det vigtigste er at forhindre, at de fører til krigeriske forviklinger. Her tænker jeg på de konflikter, der opstår efter afviklingen af det imperialistiske overherredømme.

Når jeg ser på udviklingen i Indokina, må jeg som socialist erkende, at der helt åbenbart også eksisterer andre konfliktskabende kræfter end imperialismen og undertrykkelse. Den nationalisme, de nationalistiske holdninger, der er groet frem gennem århundreder, er i sig selv en væsentlig faktor, og det ser vi også på det afrikanske kontinent. Erkendelsen heraf bør dog ikke afholde os fra at arbejde på at fjerne så mange konfliktårsager som muligt.

En lang række konflikter kunne bringes ud af verden, nemlig dem, der skyldes grov undertrykkelse og forskelsbehandling. Det gælder f.eks. konflikterne i det sydlige Afrika. Hvad er årsagen til, at der kæmpes i Zimbabwe, og at Ian Smith-regeringen sender soldater og bombefly ind i nabostaterne? Det er den omstændighed, at en lille håndfuld hvide godsejere ønsker at bevare magten over et meget stort flertal af sorte mennesker i Zimbabwe. Derfor vil den konflikt være bragt ud af verden, i det øjeblik Zimbabwe er befriet for Smiths voldsherredømme, og først da. Det samme gælder en række andre konflikter som dem omkring og i den sydafrikanske republik. Situationen omkring Namibia, Sydafrikas trusler mod Angola, situationen i Israel og i Iran, alt sammen er